

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Pf.II.20.142/2025/9.

A felperes: Felperes1

(cím2)

A felperes képviselője: dr. Kocsis Ferenc ügyvéd

(cím4)

Az I.r. alperes: Alperes1

(cím1)

A II.r. alperes: Alperes2

(cím1)

Az I-II.r. alperes képviselője: dr. Vajda Attila ügyvéd

(cím5)

A per tárgya: sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Győri Törvényszék

4.P.20.105/2025/12.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

I-II.r.alperes, 13.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja.

Az alperesek által az elsőfokú ítélet szerint a felperesnek fizetendő sérelemdíj összegét fejenként 350.000,- (háromszázötvenezer) Ft-ra leszállítja, a késedelmi kamatra vonatkozó rendelkezés érintetlenül hagyása mellett.

Az I. és II.r. alperes által együttesen a felperes részére az elsőfokú ítélet szerint fizetendő perköltség összegét 92.904,- (kilencvenkettőezer-kilencszáznégyszáz) Ft-ra leszállítja.

Az ítéltábla kötelezi az I. r és a II. r. alperest, hogy fizessenek meg az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül fejenként 57.000,- (ötvenhétezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az eljárási illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni a jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adószámát vagy adóazonosító jelét.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes a Rendőrkapitányság I. Közrendvédelmi Osztály Rendőrőrs I. hivatásos állományú tagja 2002 óta. 2023. október 28. napján munkaköri kötelezettségét látta el helységi területén, ekkor észlelte, hogy az forgalmirendszámlú gépkocsi szabálytalanul a kijelölt kerékpársávon parkol. A gépjárművet a II. rendű alperes vezette, illetve utasa volt I. rendű alperes. Ezt követően a II. rendű alperest intézkedés alá vonta, igazoltatta, illetve tájékoztatta, hogy közúti szabálysértést követett el. A II. rendű alperes a szabálysértés elkövetését nem vitatta. Az I. rendű alperes a gépjárműből kiszállt, és a felpereshez az alábbi szavakat intézte: „Mitugrasz, hatalmával visszaélő kis senki, ismerem a főnökeidet, ha intézkedni mersz, annak következményei lesznek”, majd kezének középső ujját mutogatta a felperes felé. A felperes az esetről 08040/17277/2003id. szám alatt rendőri jelentéssel élt.

[2] A II. rendű alperes 2023. december 29. napján panaszbeadvánnyal fordult a Rendőrkapitányság I. felé. Ebben az esetet leírta, illetve utalt arra, hogy a felperes valamiféle tudatmódosító szer hatása alatt állt, ennek hiányában súlyos idegrendszeri problémákkal küzd, amivel feladatainak ellátása erősen megkérdőjelezhető. A panaszbeadvány tartalma a Rendőrkapitányság I. on ismertté vált, külön eljárás lefolytatására a felperessel szemben nem került sor.

[3] A Mosonmagyaróvári Járási Ügyészség B.1479/2023/7. számú, 2024. április 16. napján kelt határozatával az I. rendű alperessel szemben a becsületsértés vétsége miatt folytatott eljárást megszüntette, őt megrovásban részesítette. Határozatában megállapította, hogy az I. r. alperes részéről elhangzottak a tényállás szerinti szavak. A határozattal szemben az I. rendű alperes jogorvoslattel nem élt. A Mosonmagyaróvári Járási Ügyészség B.625/2024/11. számú, 2024. november 22. napján kelt határozatával a II. rendű alperessel szemben a becsületsértés vétsége miatt folytatott eljárást megszüntette, a II. rendű alperest megrovásban részesítette. Indokolásában megállapította, hogy a 2023. december 29. napján kelt panaszbeadványában a II. rendű alperes megsértette a felperes becsülethez való jogát. A II. rendű alperes az ügyészségi határozattal szemben jogorvoslattel nem élt.

[4] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes a becsülethez való jogát megsértette azon kijelentéseivel, hogy „Mitugrász hatalmával visszaélő kis senki, ismerem a főnökeidet, ha intézkedni mersz, annak következményei lesznek”, továbbá azzal, hogy mindkét kezének középső ujját mutatta felé. Kérte, hogy a bíróság kötelezze az I. rendű alperest 700.000,- Ft sérelemdíj, valamint az az után 2023. október 29. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére. A felperes a II. rendű alperes tekintetében kérte annak megállapítását, hogy a II. rendű alperes megsértette a becsülethez való jogát azon kijelentésével, hogy „a felperes valamilyen tudatmódosító szer hatása alatt állt, valamilyen súlyos idegrendszeri problémákkal küzd, amivel feladatainak ellátása erősen megkérdőjelezhető”. Kérte, hogy a bíróság kötelezze a II. rendű alperest 700.000,- Ft sérelemdíj, valamint az az után 2023. október 29. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére. Előadta, hogy a Rendőrkapitányság1 állományában dolgozik, ennek során 2023. október 28. napján rendőri intézkedés alá vonta az forgalmirendszámú gépkocsit, melynek vezetője a II. rendű alperes volt, illetve utasa az I. rendű alperes. Az intézkedés alatt az I.r. alperes ellenálló magatartást tanúsított, ekkor használta a kereset szerinti kifejezéseket. A II. rendű alperes 2023. december 29. napján a rendőri intézkedés miatt panasszal élt, és ezen panaszbeadványban használta a keresetben idézett kifejezéseket. A Mosonmagyaróvári Járási Ügyészség B.1479/2023/7. számú határozatával az I. rendű alperessel szemben a tanúsított magatartása miatt megrovást szabott ki, illetve a B.625/2024/11. számú határozatával a II. rendű alperes tekintetében is megrovást szabott ki, megállapítva a cselekmény elkövetését. Ezen határozatok bizonyítják a jogsértések tényét, amelyeken kívül a sérelemdíjban való marasztaláshoz további hátrány bizonyítása nem szükséges. A sérelemdíj körében hivatkozott arra, hogy az I. rendű alperes az intézkedés megakadályozásának céljával, a II. rendű alperes pedig az intézkedés megtorlásának céljával követett el jogsértést.

[5] Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatták a kereseti tényállást, állították, hogy nem tanúsították a keresetben kifejtett magatartást, illetve nem használták az említett kifejezéseket, a rendőri intézkedés alatt együttműködő magatartást tanúsítottak. Vitatták a sérelemdíj alkalmazhatóságát, feltételeinek fennálltát, annak mértékét erősen eltúlzottnak tartották.

[6] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes 2023. október 28. napján megsértette a felperes becsülethez való jogát azon kijelentéseivel, mely szerint „mitugrász, hatalmával visszaélő kis senki, ismerem a főnökeidet, ha intézkedni mersz, annak következményei lesznek”, illetve azon tevőleges magatartásával, hogy a felperes irányába középső ujjának mutogatását tanúsította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 700.000,- Ft sérelemdíjat, valamint ezen összeg után 2023. október 29. napjától a kifizetés napjáig

számított, a jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatát. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II. rendű alperes 2023. december 29. napján kelt panaszbeadványában megsértette a felperes becsülethez való jogát azon kijelentéssel, mely szerint „a felperes valamilyen tudatmódosító szer hatása alatt állt, vagy valamilyen súlyos idegrendszeri problémákkal küzd, amivel feladatainak ellátása erősen megkérdőjelezhető.” Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 700.000,- Ft sérelemdíjat, valamint ezen összeg után 2023. december 29. napjától a kifizetés napjáig járó, a jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamatát. Kötelezte az I. és II. rendű alperest, hogy fizessenek meg a felperesnek fejenként 152.400,- Ft perköltséget.

[7] Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kereseti tényállás teljeskörűen megvalósult, ezáltal megvalósult a személyiségi jogsértés is. Mindkét alperes tekintetében született egy ügyészégi határozat, mely közokiratnak minősül, ezt meghaladóan további bizonyításra nem volt szükség, figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 320. § (5) bekezdésére. A II. rendű alperes tekintetében rendelkezésre állt az általa megfogalmazott panaszbeadvány: az abban foglalt, a keresetben sérelmezett közlés nem minősíthető véleménynyilvánításnak, mivel konkrét tényeket tartalmaz. A törvényszék a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. § (1) és (3) bekezdésének idézése mellett kifejtette, hogy a felperes a rendőrség hivatásos tagja, a rendőri intézkedés a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény alapján szabályszerűen történt, maga az intézkedés nemcsak joga, hanem kötelezettsége is a felperesnek. A tényállásban írt magatartást az I. rendű alperes rendőrrel, tehát egy hivatásos személlyel szemben tanúsította. A hivatásos személy intézkedési kötelezettsége miatt fokozott védelem alatt áll, és ez a fokozott védelem is indokolja a sérelemdíj alkalmazását, tehát nagyfokú felróhatóságról van szó. Ez a II. rendű alperesre is vonatkozik, hiszen gyakorlatilag olyan tényeket állított, melyek valóságtartalmuk esetén, de akár a híresztelés miatt is megkérdőjelezhetik a felperes, mint rendőr szakmai és emberi alkalmasságát. Ezen fokozott védelem miatt, illetve a felróhatóság súlyára tekintettel az igényelt sérelemdíj mértéke nem eltűzött.

[8] Az elsőfokú ítélet sérelemdíjban marasztaló része vonatkozásában az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, kérve az ítélet ezen részének megváltoztatását, a felperes sérelemdíjra irányuló kereseti kérelmének elutasítását. Előadták, hogy a felperes előadásából kiindulva a felperesnek semmilyen hátránya nem származott az esetet követően, hátrányos következmény nem érte, ezért nem illeti meg sérelemdíj. A konkrét hátrányok bekövetkeztét a felperes lett volna köteles megjelölni és bizonyítani, ezt meg sem kísérelte. A sérelemdíj megállapításához szükséges a sértettet ért hátrányok és azok mértékének konkrét és pontos megjelölése, valamint azok bizonyítása. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése. A sérelemdíj alkalmazásához szükséges a személyiséget ért nemvagyoni sérelem, amely testi, vagy lelki változásokban, illetve a személyiséget körülvevő társadalmi, természeti környezetnek a személyiségre hátrányos megváltozásában manifesztálódhat. Jelen esetben ilyen nem történt. Amennyiben a felperest meg is illelné sérelemdíj, abban az esetben az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj erősen eltűzött mértékű. A rendőr munkavégzése közhatalom gyakorlásának minősül. Az Alkotmánybíróság és a bírósági gyakorlat szerint a hatóság vagy hivatalos személy becsületének csorbítására alkalmas, e minőségére tekintettel tett értékítéletet kifejező véleménynyilvánítás miatt nem alkalmazható hátrányos jogkövetkezmény. A rendőr munkavégzése közben sérelemdíj megállapítása szempontjából nem áll fokozott védelem alatt, ez a hivatkozás nem alapozhatja meg és nem is indokolhatja sem a sérelemdíj megállapítását, sem annak mértékét. Az elsőfokú bíróság nem

vette figyelembe és nem értékelte az alperesek személyes előadását, az I.r. alperes orvosi iratokkal igazolt egészségi állapotát. A II.r. alperes által írt panaszbeadványnak nem lett semmi következménye. A felperes és az elsőfokú bíróság a levélből csak szavakat, félmondatokat ragadott ki, a levél érdemi részét figyelmen kívül hagyta. Különösen nem voltak figyelemmel a felperes viselkedésére és az alperesekkel utazó gyermekek lelki állapotára.

[9] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet fellebbezéssel támadott részének helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság valamennyi körülményt figyelembe véve hozta meg ítéletét. Döntését indokolásával részletesen alátámasztotta, az elsőfokú határozat indokaival a felperes egyetért. Jelezte, hogy a másodfokú eljárásban perköltségre nem tart igényt.

[10] Az ítéltábla a Pp. 376.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között [Pp. 370.§ (1) bekezdése] bírálta felül az elsőfokú ítéletet, így a másodfokú eljárásnak nem képezte tárgyát a kereseti kérelem jogalapi megalapozottságának, a jogsértések megállapításának tárgyában hozott döntés.

[11] Az ekként korlátozott felülbírálat alapján az ítéltábla megállapította, hogy a tartalmilag a sérelemdíj összegének leszállítását is célzó fellebbezés részben megalapozott.

[12] Az elsőfokú bíróság a másodfokú eljárásban felülbírált döntéséhez szükséges mértékben a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont azon következtetése is helyes volt, hogy a perbeli esetben a személyiségi jogi jogsértés megállapítása mellett indokolt volt a sérelemdíj alkalmazása is. A sérelemdíj összecsúszása vonatkozásában helyesen értékelte az alperesi felróhatóság mértékét, tévesen foglalt azonban állást a tekintetben, hogy személyiségvédelmi szempontból a felperest, mint hivatalos személyt fokozott védelem illeti meg. Az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette a sérelemdíj mértékét általában befolyásoló körülményeket [Ptk. 2:52. § (3) bekezdése], azokat azonban a konkrét esetre vetítve nem kellő súllyal, mértékben vette figyelembe. Jelen esetben ismétlődő jellegű jogsértésről nem beszélhetünk. Emiatt, illetve arra tekintettel, hogy a sérelemdíj meghatározása körében figyelembe veendő egyéb körülményeknek nem tulajdonított jelentőséget, az alpereseket terhelő sérelemdíj mértékét eltúlzott mértékben állapította meg.

[13] A büntető anyagi jog szabályrendszerétől eltérően a Polgári Törvénykönyv rendelkezései nem biztosítanak emelt szintű személyiségi jogvédelmet az egyes foglalkozási ágak képviselőinek. Ezzel éppen ellenkezőleg, a Ptk. 2:44. §-a értelmében a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közületi szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja. A közszereplőknek az e jogszabályhely szerinti, a véleménynyilvánítással szembeni fokozott türési kötelezettsége a jelen perben nem bír relevanciával. Bár a felperes hivatalos személyként, közhatalmat gyakorolva járt el az I.r. alperes jogsértő magatartások tanúsításakor, azonban nem minősül közszereplőnek (EBH2016.P.9. BH2014.104, Kúria Pfv.21.953/2017/6.): a perbeli esetben a II. r. alperessel szemben intézkedő, közhatalmat gyakorló felperes nem közérdeklődésre számot tartó, közösséget érintő tevékenységet végzett és az alperesek sem a közügyek szabad vitatása körében tették meg szóban, illetve írásban nyilatkozataikat.

[14] Önmagában a személyiségi jogsértés ténye nem vonja maga után automatikusan a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A sérelmet szenvedett fél az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, azaz a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj feltétele (BDT2018. 3821.). További korlátot jelent, hogy ha a megállapítható sérelem jelentéktelen (bagatell), a sérelemdíj iránti igény akkor is alaptalan, ha a személyiségi jogsértés objektív ténye egyébként megállapítható (BDT2017.3657). A felperesi állásponttól eltérően a bírói gyakorlat a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utolsó fordulatát akként értelmezi, hogy a sérelemdíj igényt érvényesítő sértettnek az adott személyiségi jogot sértő magatartással rendszerint együtt járó, köztudomású hátrányokat nem kell bizonyítania (PJD2017.3). Ezeken túlmenően a sérelemdíj összecszerúségét befolyásoló, egyéb nemvagyoni jellegű hátrányokra hivatkoznia (BDT2021. 4386.), ezeket a szükséges mértékben igazolnia kell.

[15] A felperes a jogsértő magatartások köztudomású hátrányai mellett lényegében csak arra hivatkozott, hogy az alperesi magatartások bizonyos mértékű nyilvánosság előtt történtek, illetve fejtettek ki hatást. A felperes eleve csak állította és azt is feltételesen, hogy az I.r. alperes személyiségi jogot sértő cselekményének mások is tanúi lehettek, mivel az eset forgalmas helyen történt. Erre vonatkozóan azonban bizonyítást nem ajánlott fel. Ami biztosan megállapítható, hogy az esetről a feleken kívül az alperesek gépjárműben maradó gyermekei voltak jelen. A felperes a II.r. alperes cselekménye vonatkozásában utalt arra, hogy a kollégái tudomást szereztek az e-mailben érkező panasz tartalmáról, mert az a központi e-mail címre érkezett és a faliújságra is kikerült. Bizonyítást azonban e tekintetben sem ajánlott fel, így nem ismert, hogy az adott e-mail címre érkező beadványt valamennyi kolléga automatikusan megkapja-e. Az sem igazolt, hogy az állított módon, milyen körben lett ismert a II.r. alperes felperesről alkotott véleménye. Azt pedig a felperes még csak nem is állította, hogy a kollégái részéről bármiféle megjegyzés, reakció érte volna. Amennyiben pedig a kifejezőmódjában bántó panaszbeadvány olyan módon került nyilvánosságra, hogy azt valaki elhelyezte az intézmény faliújságján, akkor azért a II.r. alperes nem tehető felelőssé. A felperes azt sem állította, hogy a panasz rá nézve bármilyen hátrányos következménnyel járt volna, a II.r. alperes saját nyilatkozata szerint a panaszt nagyon gyorsan elutasították (10. számú jegyzőkönyv 3. oldal). A felperes tehát nem bizonyította sem azt, hogy az alperesek a személyiségi jogsértést szélesebb nyilvánosság előtt követték volna el és azt sem, hogy őt komolyabb hátrány érte volna, hogy a jogsértő cselekmények akár társadalmi, akár szakmai megítélését súlyosan befolyásolták volna. A rendelkezésre álló adatok szerint a felperessel szemben sem fegyelmi, sem alkalmasságának megállapítására irányuló egyéb eljárás nem indult. Az sem állapítható meg, hogy a felperes környezetében bármiféle hatást gyakorolt volna az alperesek általi személyiségi jogsértés.

[16] Jelen esetben úgynevezett „bagatell” sérelemről nem beszélhetünk. A II. r. alperes beadványában írtak és az I.r. alperes fellépése, szóhasználat, mutogatása a feladatkörében eljáró felperessel szemben egyértelműen lekicsinylő, megalázó jellegű volt és a köztudomású tények alapján alkalmas volt arra, hogy a hivatalosan fellépő felperes emberi és szakmai önbecsülését csorbítsa.

[17] A II.r. alperes tekintetében az ítéltábla rögzíti, hogy a rendőri intézkedéssel szembeni panasz funkciója, hogy az intézkedést elszenvedő személy az intézkedés jogszerűségét vitathassa. A panaszos ezen jogorvoslati jogával jogszerűen élhet abban az esetben is, ha

ugyan a rendőri intézkedésnek volt alapja, de maga az intézkedés vitatható módon, formában történt. A felperes általi intézkedés hangnemének panaszbeadványban történő kifogásolása nem felróható a II.r. felperes részére. Azonban annak felvetése, hogy az intézkedés idején a felperes valamely tudatmódosító szer hatása alatt állt, vagy súlyos idegrendszeri problémákkal küzdött, alkalmas a becsület csorbitására. A II.r. alperes azon véleményének adott hangot a felperes parancsnoka felé, hogy szerinte a felperes lényegében munkavégzésre alkalmatlan állapotban intézkedett.

[18] Arra a felperes az eljárás során helyesen hivatkozott, hogy az I.r. alperes a felperes helyszínen történő intézkedésének megszakítása, megakadályozása céljával követte el a jogsértő cselekményt, a II.r. alperes pedig a rendőri intézkedés, illetve felperes általi feljelentésük miatti válaszlépésként, egyfajta megtorlásként. A panaszbeadvány előterjesztése ugyanis a törvényi határidőn túl történt, amikor a felperes már büntetőfeljelentést is tett és az alperesek az idézést a büntetőügyben megkapták. Mivel a II.r. alperes nemcsak az intézkedő felperes stílusát, hangnemét kifogásolta, a szövegében, kifejezésmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás alkalmas volt arra, hogy a felperes megítélését előjárói előtt negatívan befolyásolja, a felperes magyarázkodásra kényszerüljön.

[19] A fenti célzatokkal megvalósított személyiségi jogot sértő magatartások az alperesi felróhatóság körében értékelendők és e körben veendő figyelembe a felperes hivatalos személy mivolta is az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben. Az I.r. alperes viselkedése, szóhasználata a hatáskörében jogszerűen eljáró, intézkedő rendőrrel szembeni minimális tisztelet hiányát mutatja.

[20] A sértett esetleges „közreható” jellegű magatartása a sérelemdíj összegszerűségének megállapításakor figyelembe veendő ugyan, jelen esetben azonban az alperesek tényállításukat semmivel nem tudták alátámasztani. A panaszbeadvány a II.r. alperes előadása szerint néhány napon belül elutasításra került. A jogsértést megállapító ügyészi határozatokkal szemben az alperesek jogorvoslati kérelmet nem terjesztettek elő.

[21] Az I.r. alperes a felperes intézkedése alkalmával, az intézkedés közben, illetőleg végén fejtette ki a személyiségi jogot sértő magatartását. A részben verbális módon, részben mutogatással megvalósuló becsületsértést keresetében a felperes sem tekintette két különböző jogsértésnek, az az ítéltábla álláspontja szerint is az intézkedés időállapotát tekintve folyamatos jellegű, jogsértő magatartásként értékelendő. A II.r. alperes pedig az egyetlen panaszbeadvány kifejezésmódjával, az abban való szóhasználatával, véleménynyilvánítással valósította meg a felperes becsületének megsértését.

[22] A sérelemdíj egyik funkciója az okozott hátrány kompenzációjaként a jogsértő és a személyiségi jogában sértett személy relációjában kifejezett anyagi kárpótlás, másrésről a magánjogi büntetés a hasonló jogsértések megelőzése érdekében (BH2019.268). Ha a jogsértéssel okozott hátrány megállapítható és az nem bagatell, a sérelemdíj összegének meghatározása során a kompenzációs funkció mellett a punitív funkcióra is tekintettel kell lenni. Az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte, hogy a felperes csekélyebb - de nem jelentéktelen – súlyú hátrányokat szenvedett el az alperesi jogsértésekkel. Túlzott mértékben vette figyelembe a magánjogi büntető szankció jellegén belül azt, hogy az alperesek a jogsértést közhatalmat gyakorló személy sérelmére követték el.

[23] Mindezek alapján az ítéltábla a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére tekintettel, azonban arra is figyelemmel, hogy a felperest jelentősebb mértékű hátrány nem érte, mindegyik alperes esetében 350.000-350.000,-Ft-ban határozta meg. Az ítéltábla álláspontja szerint jelen esetben a sérelemdíj kompenzációs és magánjogi büntetés funkciója közel azonos mértékben kell, hogy érvényesüljön. A sérelemdíj megállapított összege alkalmas a felperes önbecsülése, önértékelése körében bekövetkezett hátrány, illetőleg a panasz miatt felperesi előjáróban felperes irányában megfogalmazódó kétely, mint a felperesre hátrányos körülmény kompenzálására. Mindemellett elegendő arra is, hogy a jövőben az alpereseket a hasonló jogsértéstől visszatartsa. Tudatosítsa az alperesekben, hogy a sérelmezett rendőri intézkedés vitatásának elfogadott, törvényes módja a törvényi határidőn belül előterjesztett, objektív hangvételű panasz és nem az intézkedést akadályozni, vagy megtorolni kívánó személyiségi jogot sértő cselekmény.

[24] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a sérelemdíj összegét leszállította. A sérelemdíj leszállított összege megfelel a jogsértő cselekmények elkövetésekor fennálló ár-érték viszonyoknak, így az ítéltábla az elsőfokú határozat kamatfizetési kötelezettséget meghatározó részét nem érintette.

[25] Az alperesek fellebbezése részben eredményre vezetett, melynek eredményeképpen az elsőfokú pernyertesség-pervesztesség aránya 73-27% az alperesekre terhesebben a lentebb kifejtett pertárgyérték számításra figyelemmel. A felek a Pp. 83.§ (2) bekezdése alapján kötelesek pernyertesség arányosan a felszámított perköltségek megtérítésére. Az ítéltábla a jogi képviselők munkadíját a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése szerint állapította meg, arra is tekintettel, hogy az elsőfokú perköltség törvényszék által megállapított összegét a sem a felperes, sem az alperesek nem fellebbezték. A felperes a 304.800,- Ft-ból 222.504,- Ft perköltségre jogosult. Az alperesek együttesen jogosultak a felszámított 480.000,- Ft-ból 129.600,- Ft perköltségre. Így az alperesek a Pp. 82.§ (2) bekezdése értelmében 92.904,- Ft elsőfokú perköltség különbözet megfizetésére kötelesek.

[26] Az elsőfokú bíróság meg nem fizetett eljárási illeték viseléséről nem rendelkezett, a peradatok arra engednek következtetni, hogy pertárgyértékként elfogadta a felperes által megjelölt összeget. A Pp. 383. § (6) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hivatalból határoz a le nem rótt illeték megfizetéséről. Az ítéltábla álláspontja szerint pedig az elsőfokú eljárás pertárgyértéke magasabb összegű eljárási illeték megfizetését indokolja az alábbiakra figyelemmel.

[27] A személyiségi jogi perekben számítandó pertárgyérték tekintetében az ítéltábla már több alkalommal kifejtette álláspontját (Pf.II.20.117/2023/5/I.), mely álláspont azonban eltér a Kúria e körben elfoglalt álláspontjától, így például a Pfv.IV.20.326/2024/6. és Pfv.IV.20.194/2025/10. számú precedensértékű ítéletekben megjelenő érveléstől.

[28] A Pp. 346.§ (5) bekezdése alapján a jogi indokolás tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a

bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A jogi indokolás tartalmazza azokat az okokat is, amelyek miatt a bíróság jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata), vagy az arra irányuló indítványt elutasította. Az ítéltábla ezért ismerteti a fenti határozatokban megjelenő álláspontot, és az attól való eltérés indokait.

[29] A Pfv.IV.20.326/2024/6. számú határozatának [53] bekezdésében a Kúria kifejtette, a pertárgyérték számításánál korábban kialakult egységes ítélkezési gyakorlatot egyáltalán nem tartja mellőzendőnek. A Kúria és a másodfokú bíróságok által követett következetes és egyértelmű ítélkezési gyakorlat szerint, a személyiségi jogsértés jogkövetkezményének alkalmazására irányuló igények szorosan összefüggenek, azok valódi tárgyi keresethalmazatot nem képeznek. Ehhez képest a pertárgy értékének a meg nem határozható pertárgy értékére vonatkozó összeg tekinthető, úgy az első-, mint a másodfokú, illetve a felülvizsgálati eljárásban. Amennyiben az érvényesített sérelemdíj összege a meg nem határozható pertárgy értéként szereplő összeget (első- és másodfokú eljárás esetén 600-600.000 forint, a felülvizsgálati eljárásban 700.000 forint) meghaladja, akkor a sérelemdíj iránti igény összegét kell a pertárgy értékének tekinteni.

[30] A Pfv.IV.20.194/2025/10. számú ítélet [76] bekezdésének érvelése szerint nem volt jogszabályi alapja annak, hogy minden egyes jogkövetkezmény iránti kérelem vonatkozásában az általános pertárgyérték külön-külön felszámításra kerüljön. A jelen esetben ugyanis nem állapítható meg tárgyi keresethalmazat fennállása, különös tekintettel arra, hogy egyetlen jogsértés (jóhírnév védelméhez fűződő jogának megsértése) miatt kérte a felperes a jogsértés megállapítását és a jogkövetkezmények alkalmazását. A jogkövetkezmények tekintetében nincs helye külön-külön pertárgyérték felszámításának, a pertárgy értéke nem kumulálódik csupán azért, mert egyetlen személyiségi joga megsértése okán a jogosult a törvény általi felhatalmazásánál fogva egyszerre több objektív jogkövetkezmény alkalmazását igényli a Ptk. 2:51. § (1) bekezdése alapján.

[31] Az ítéltábla álláspontja szerint azonban részben az új eljárási törvény hatályba lépése, részben az illeték törvény vonatkozó rendelkezésének módosítása folytán a még 1952. évi III. törvény talaján kialakult gyakorlat, korábbi egységessége ellenére, nem tartható fenn.

[32] A személyiségvédelmi perekben mind a pertárgy értéke megállapítása (BH 1999.250), mind az eljárási illeték alapjának meghatározása során (EBH 1999.94) az volt korábban a gyakorlat, hogy amennyiben a jogosult keresetében (viszontkeresetében) a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független és sérelemdíj (a rPtk. szerinti terminológiájában objektív és szubjektív) szankcióit együtt érvényesíti, úgy keresete – a perérték meghatározása szempontjából - egységes keresetnek minősül és csak az összegszerűen meghatározott sérelemdíj (kártérítés) iránti igényt kell figyelembe venni, a felróhatóságtól független (objektív) igényekre eső meg nem határozható perérték [Itv. 39.§ (3) bekezdése] csak akkor vehető figyelembe, ha az az alapján számítandó érték meghaladja a sérelemdíj (kártérítési) követelést. A CKOT 2018. június 20. és 21. napi 41. állásfoglalásában írtak szerint az új Pp. vonatkozásában is fenntartandó ez a gyakorlat, arra hivatkozással, hogy amennyiben egy meghatározható és egy meg nem határozható pertárgyértékű kereset áll valódi keresethalmazatban, úgy az Itv. 40. § (1) bekezdése nem alkalmazható. Az Itv. 39. § (3)

bekezdése ugyanis nem az „értékesített igény” értékét, hanem az „eljárás tárgyának” értékét határozza meg.

[33] A 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020. január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel – a korábbi gyakorlat nem tartható fenn.

[34] A háromtagú keresetfogalom esetében a kereset azonosíthatósága, megkülönböztethetősége más igényektől a kereseti kérelem, a tényelőadás és a jog fél általi minősítése (jogcím) vizsgálatával ejthető meg (A Polgári Perrendtartás és a kapcsolódó jogszabályok kommentárja I. kötet 1637 bekezdés, HVGORAC). A háromtagú keresetfogalom egyik jelentősége éppen abban áll, hogy ezáltal dönthető el az is, fennáll-e keresethalmazat. Míg az 1952. évi III. törvény (rPp.) a kéttagú (petitum és tényállás) keresetfogalom talaján állt, a bíróság a jogcímhez nem volt kötve, a jelenleg hatályos Pp. háromtagú keresetfogalmából következően a kereset kötelező tartalmi eleme a jogcím megjelölése. Nincs olyan jogszabályi rendelkezés, ami alapján a személyiségi jogi perekben a kereset, vagy a keresethalmazat fogalmát eltérően lehetne értelmezni. Ebből következően, ha a felperes a perben eltérő igényeket értékesít, amelyeknek a Pp. 7. § 8. pontja szerinti jogalapja (a jogcím) különböző, akkor ezek az igények keresethalmazatot képeznek. A személyiségi jogsértés esetén a felróhatóságtól független (objektív) különböző jogkövetkezményeknek különböző a jogalapja, mert azok nem azonos anyagi jogszabályi rendelkezésen alapulnak. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjában írt szankciók külön kéréseket alapoznak meg, a bíróság e körben is kötve van a kereseti kérelemhez. Csak az állított jogsértés, jogsértések megtörténtét vizsgálhatja, kizárólag ezen jogsértéseket állapíthatja meg és nem alkalmazhat más felróhatóságtól független szankciót, mint amit a fél a keresetben, viszontkeresetben kért. Több objektív jogkövetkezmény alkalmazására irányuló kereseti kérelem esetén külön-külön vizsgálendő, hogy az egyes jogkövetkezmények alkalmazása indokolt-e (így például helye van-e eltiltásnak, az elégtétel képes-e betölteni célját). Az azonos magatartással elkövetett – azonos ténybeli alapokon nyugvó – de különböző jogcímenek előterjesztett jogsértések megállapítására, vagy más objektív jogkövetkezmények alkalmazására irányuló keresetek is tárgyi keresethalmazatban állnak egymással, mert az értékesíteni kívánt igény jogalapja – a megsértett alanyi jog – eltérő. A felróhatóságtól független szankciók alkalmazására vonatkozó igény, illetőleg a sérelemdíj igény egymástól függetlenül és együttesen is értékesíthető a sérelmet szenvedett fél döntésétől függően, ezért a sérelemdíj iránti igény valódi tárgyi keresethalmazatot képez a felróhatóságtól független jogkövetkezményekkel.

[35] A Kúria Pfv.20.194/2025/10. számú határozatának indokolása szerinti „egyetlen jogsértés” azt jelenti, az igényt értékesítőnek egy személyiségi joga sérült. Azonos magatartással elkövetett több személyiségi jogsértés nem tekinthető egy jogsértésnek. Az egy jogsértésre alapított különböző igények értékesítése a részben eltérő jogalap miatt a háromtagú keresetfogalomból következően keresethalmazatot képeznek.

[36] A Kúria Pfv.20.326/2024/6. számú határozatának indokolásában írt „szoros összefüggés” a Pp. 173. § (1) bekezdése szerint az előterjeszthető keresethalmazat körében vizsgálendő körülmény, de abból a háromtagú keresetfogalom szerint nem következik az, hogy a különböző jogalapon előterjesztett igények ne állnának egymással halmazatban.

[37] Sem a Pp., sem az Itv. rendelkezéseiből nem következik, hogy valódi tárgyi keresethalmazat esetén az egyes kereseti kérelmek illetékmentesek lennének, vagy a valódi keresethalmazat egyik kereset után fizetendő illeték magába foglalná a további,almazatban álló kereseti kérelmek után fizetendő illeték egy részét vagy annak egészét.

[38] Mindemellett az Itv. 40.§ (1) bekezdése azt írja elő, hogy ha a fél egy eljárásban egy jogviszonyból eredő több igényét vagy több jogviszonyból eredő igényeit érvényesíti, az eljárás tárgya értékének megállapításakor – a járulékok figyelmen kívül hagyásával – az előterjesztett igények együttes értékét kell figyelembe venni. Ezen rendelkezés alkalmazását nem zárja ki az Itv. 39.§ (3) bekezdése, ugyanis az Itv. 40.§ (1) bekezdése a több igény érvényesítése esetén követendő speciális szabály, másrészt utóbbi szabály is az „eljárás tárgya értékének” megállapításáról rendelkezik. Ugyanakkor a 2019. évi LXXXI. törvény 1. §-a 2020.január 1. napjával módosította az Itv. 39. § (1) bekezdését és a per tárgyának értékét tekinti az illeték megfizetésének alapjának a korábbi eljárás tárgyának értéke helyett. E jogszabályváltozás miatt – a Pp. háromtagú keresetfogalmára is figyelemmel a – korábbi gyakorlatot nem tartható fenn. A jelenleg irányadó jogszabályi rendelkezések alapján a személyiségi jogi perekben valamennyi valódi tárgyi keresethalmazatként előterjesztett kereseti kérelem önálló illetékalapot képez, s az eljárás tárgyának így kumulált értéke alapján határozandó meg a fizetendő illeték mértéke. Ez áll összhangban a pertárgy értékének számítására vonatkozó Pp. 21. § (5) bekezdésében foglaltakkal is.

[39] A felperes a személyiségi jogsértés felróhatóságtól független szankciói közül kérte alperesenként személyiségi joga megsértésének megállapítását, emellett kérte az alperesek kötelezését fejenként 700.000,- Ft sérelemdíj megfizetésére. A per tárgyának értéke, így az Itv. fenti rendelkezéseinek alkalmazásával a $2 \times 600.000,-\text{Ft} + 2 \times 700.000,-\text{Ft}$. Az elsőfokú eljárási illeték összege tehát 156.000,-Ft. Pernyertességgel arányosan a felperesre eső illetékterhel 42.000,- Ft, amely megfizetettnek tekintendő, mert a fizetési meghagyásos eljárással indult ügyben a közjegyzői díj az illeték összegébe beleszámít [Itv. 42.§ (2) bekezdése]. Az alperesek fejenként 57.000,- Ft feljegyzett illeték megfizetésére kötelesek a Pp. 102.§ (1) bekezdése alapján.

[40] Az alperesek fellebbezésükkel csak a sérelemdíjra vonatkozó elsőfokú döntést támadták, a másodfokú eljárás tárgyának értéke tehát $2 \times 700.000,-\text{Ft}$. A másodfokú eljárásban a felek fele-fele arányban pernyertesek. A felperesnek perköltség igénye nem volt. Az alperesek a fellebbezési illetéket megfizették, azonban azt másodfokú perköltségként nem számították fel [Pp. 82.§ (3) bekezdés]. Az ügyvédi munkadíj összegszerűség megjelölése nélküli felszámítása megbízási szerződés esetén pedig nem felel meg a Pp. 81.§ (1) bekezdésében foglaltaknak. Egyébiránt a szerződés szerinti alapidíj elsőfokú perköltségként figyelembevételre került, a tárgyaláson kívüli felülbírálatra tekintettel pedig a korábban tárgyalásokra felszámított munkadíj nem volt megállapítható. Mindezekre figyelemmel az ítéltábla a másodfokú perköltségről nem határozott.

Győr, 2025. december 4.

dr. Szalay Róbert sk.
a tanács elnöke

dr. Konarik Attila sk.
előadó bíró

dr. Mészáros Zsolt sk.
bíró

